

γᾶς, μήπω εἰσέτι διὰ βολιδοσκοπίσεως ἀνακαλυφθείσης, κειμένης εἰς βάθος 3700 περίπου μέτρων. Ἀνάλογοι ἀνωμαλῖαι ὑφίστανται μεταξύ τοῦ ἀνατολικοῦ καὶ τοῦ δυτικοῦ τμήματος τοῦ νοτίου Ἀτλαντικοῦ, ἐτι δὲ καὶ μεταξύ τοῦ μεσημβρινοανατολικοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ τοῦ νοτίου Ἀτλαντικοῦ, αἵτινες ἀγούσιν εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς ὑπάρξεως ὑποβρυχίου ὄροσειρᾶς συνδεούσης τὰς νήσους Falkland μετὰ τῆς ἀνταρκτικῆς ἡπείρου.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν παρατηρηθεῖσαν ταπεινότητα τὴν θερμοκρασίαν τῆς θαλάσσης, αὕτη δὲν ὑπολείπεται σημαντικῶς τῆς τοῦ 0°. Καὶ ἀληθῶς μὲν ὁ sir John Ross εὔρεν ἐν τῷ πορθμῷ τοῦ Davis εἰς βάθος 1240 μ. θερμοκρασίαν—30,9, οὐδὲν ἥττον, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς ἀτελείας τῆς κατασκευῆς τῶν θερμομέτρων κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, δικαιούμεθαι ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς μετρήσεως ἐκείνης. Αἱ ταπεινότεραι θερμοκρασίαι τῶν μεγάλων ὠκεανῶν εὔρεθον ἐν τῷ δυτικῷ τμήματι τοῦ Ἀτλαντικοῦ μὴ ὑπολείπομεναι τῶν 0°,17, ἀλλὰ κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτι ἐβεβαιώθησαν θερμοκρασίαι—1°,6 πρὸς ἀνατολὰς τῶν νήσων Ferroë, πρὸς βορρᾶν τῆς ὄροσειρᾶς, ἥτις χωρίζει τὰ βαθέα ὕδατα τοῦ Βορείου ὠκεανοῦ ἀπὸ τῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Ὁ λόγος τοῦ κ. Warlon περατοῦται διὰ τῆς ἀναγραφῆς τῶν περὶ παλιγγυῶν γνώσεων τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΑΜΑΚΗΣ.

## ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΘΟΥΡΟΣ

Τὴν δὲ Κυριακὴν τὸ πρῶν ἐτοιμάζονται, ἵνα πορευθῶσιν εἰς παραλαβὴν τῆς νύμφης. Οἱ ἀδελφοποιτοὶ φροντίζουσι νὰ φέρωσιν ὄλα τὰ δῶρα τὰ προσδιορισθέντα ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ. Ἡ παραμικρὰ ἔλλειψις παροργίζει μεγάλως τὸν πενθερόν, διότι θεωρεῖται ὡς κακὸς οἰωνός. Μετὰ τὸ πέρας τῆς προπαρασκευῆς, προηγουμένου τοῦ φλαμπουργιάρη καὶ τῶν ἄλλων ἐπίππων ἐπομένων, ἐπιμελῶς δὲ καὶ καθαρῶς ἐνδεδυμένων, ἵππευεὶ ὁ γαμβρός ἐπὶ ἵππου λευκοῦ, ἄδόντων ἀπάντων.

Εὐχήσου με, μαροῦλά μου, τώρα ἴστο κίνημά μου.  
Μὲ τὴν εὐχή μου, γυλόκα μου, θεὸς νὰ σὲ προκόψῃ.  
Εὐχήσου με, πατέρα μου, τώρα ἴστο κίνημά μου.  
Μὲ τὴν εὐχή μου, γυλόκα μου, θεὸς νὰ σὲ προκόψῃ.  
Ὅντας κινᾷ ὁ σταυραετὸς νὰ πάη γιὰ τὴν πέρδικα,  
Σκίβει, φιλεῖ τὰ νύχια του, τινάζει τὰ φτερούλια του.

\*) Ἰδε. ἀριθ. 46 σελ. 938—939.

1) Ἐπαναλαμβάνουν τὰ αὐτὰ ἄδοντες: ἀδερράκια μου, μπαρμπάδες μου, θειάδαις μου.

*Βρὲ νύχια καὶ νυχάκια μου καὶ νυχποδαράκια μου,  
Τὴν πέρδικα ἄν τὴν πιάσετε, φτερό νὰ μὴ τῆς βγάλτε.  
Θέλω νὰ τὴ βάλω ἴστο κλωθὶ νὰ μοῦ λαλή τ' ἀποταχῆ.*

Μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ ἄσματος αὐτοῦ, πορεύονται εἰς τὸ ποιμνιστάσιον, ὅπου κατοικεῖ ὁ πενθερός, οἱ μὲν ἄνδρες ἔφιπποι, αἱ δὲ γυναῖκες πεζαί· ἅμα δ' εἶναι περὶ τὰ διακόσια βήματα μακρὰν τοῦ ποιμνιστασίου, ἀφιππεύουσι πάντες καὶ χορεύουσι. Τρεῖς δέ, οἱ κουλουριαραῖοι καλούμενοι, πορεύονται εἰς τὴν καλύβην τοῦ πενθεροῦ φέροντες οἶνον, τὴν κολουῦραν καὶ τὸ ψητόν. Ἡ ὑποδοχὴ αὐτῶν γίνεται οὕτως. Ἡ νύμφη εἶναι κεκομμμένη ὀπισθεν καλύμματος, καὶ ἐξάγουσα τὴν δεξιὰν χεῖρα λαμβάνει τὴν κολουῦραν, ἥτις εἶναι κεκομμμένη εἰς τὸ μέσον· ἐξ αὐτῆς τὸ ἥμισυ δίδει εἰς τοὺς ἀδελφοποιτούς, ὅπερ δίδουν οὗτοι τῇ πενθερᾷ, λαβάνοντες παρ' αὐτῆς ἄλλην κολουῦραν, ἣ δὲ πενθερὰ δωρεὶ εἰς ἕκαστον ἐν μανδήλιον. Ὅτε δὲ ἐπανέρχονται, ρίπτουν ἐν ὄπλον, καὶ τότε ὅλοι οἱ συμπέθεροι βαίνουν πρὸς τὴν καλύβην τοῦ πενθεροῦ, προηγουμένου τοῦ φλαμπουργιάρη, ὅστις ἐμπήγει τὸ φλάμπουρον εἰς τὴν θύραν τῆς καλύβης· ἣ δὲ πενθερὰ κρεμᾷ ἐπ' αὐτοῦ ἐν κόκκινον μανδήλιον. Ἀφικομένου δὲ καὶ τοῦ γαμβροῦ, ρίπτει ἣ πενθερὰ βαμβακόσπορον, σίτον καὶ ρύζι, ἐνῶ ἄδουσιν αἱ γυναῖκες καὶ αἱ κόραι τὸν ἔφιππον γαμβρόν.

*Τοῦτο τ' ἀρχοντόπουλο . . . . .  
Τί ἔχασε, τί χάλενε κ' ἔρχεται χαλεύοντα,  
Κ' ἔρχεται χαλεύοντα κ' ὄλο ψαχουλεύοντα·  
Περδικοῦλα ἔχασε κ' ἔρχεται χαλεύοντα,  
Κ' ἔρχεται χαλεύοντα κ' ὄλο ψαχουλεύοντα.  
Τὴν εἶχε μέσα ἴστο κλωθὶ· μοῦ σκαρδαλίσθηκε τὸ κλωθί,  
καὶ μ' ὄφυγε τ' ἀποταχῆ.*

Τότε ρίπτει ὁ γαμβρός ἐν μῆλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν ἀργυρᾶ καὶ χάλκινα νομίσματα, ὅποιαν δὲ κόρη κτυπήσῃ δι' αὐτοῦ, θεωρεῖται ὡς καλὸς οἰωνός προσεχούς νυμφεύσεως ταύτης. Ἄμα δ' ἀφιππεύσῃ ὁ γαμβρός, κρεμῶσι πλησίον τοῦ ὠπὸς τοῦ ἵππου του ἐν κόκκινον μανδήλιον. Τότε δ' ἀναβαίνει ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ γαμβροῦ ἐν παιδίον, ὅχι ὄρφανόν, ἀλλ' ἔχον πατέρα καὶ μητέρα, εἰς τὸ ὅποιον θὰ δώσῃ ὁ πρωτοβλάμης ὁ φλαμπουργιάρης δῶρόν τι, διὰ νὰ κατέλθῃ. Τοῦτο βεβαίως προκαλεῖ τὴν εὐτυχίαν τοῦ γαμβροῦ καὶ τὴν ἀπόκτησιν ἀφρένων τέκνων. Μετὰ τοῦτο διανέμονται οἱ συμπέθεροι εἰς πολλὰς καλύβας πρὸς εὐωχίαν, ὃ δὲ γαμβρός μετὰ τῶν ἀδελφοποιτῶν εἰσέρχεται εἰς τὴν καλύβην τοῦ πενθεροῦ, ὅπου προσφέρεται αὐτῷ μία πίττα καὶ αὐγὰ μὲ μέλι.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος).